

چگونه مانع تنش و درگیری در خانواده شویم / عذر طرف مقابل خود را بپذیریم

زن و شوهر باید توجه داشته باشند که وقتی شریک زندگی آنها به خطای خود اعتراف می کند، به جای اظهار کلمات تحقیر کننده و کوبنده، باید عذر او را بپذیرند.

زن و شوهر باید توجه داشته باشند که وقتی شریک زندگی آنها به خطای خود اعتراف می کند، به جای اظهار کلمات تحقیر کننده و کوبنده، باید عذر او را بپذیرند.

به گزارش خبرگزاری مهر، طبق برخی آیات قرآن کریم اندکی از علم به بشریت اعطا شده و مجهولات و نادانی های انسانها بیشتر از معلومات آنان است. بزرگترین پزشک و فیلسوف ایرانی یعنی ابوعلی سینا در پایان کتاب فلسفی خود به نام "شفا" چنین نوشته است: اگر در این کتاب به خطا و اشتباهی برخورد شود باید با دیده اغماض از آن گذر کرد، زیرا انسان محل سهو و نسیان است. بنابراین وقتی دانشمندی بزرگ این گونه به وقوع خطا اقرار و اعتراف می کند، بقیه افراد حسابشان روشن است.

بر اساس اعتقاد دینی تنها انبیاء و ائمه از خطا و اشتباه برکنار هستند و بقیه افراد اعم از عالم و جاهل، همه دچار لغزش و خطا می شوند. منتها افراد هوشیار و دقیق کمتر از دیگران خطا می کنند.

یکی از مشکلاتی که در نوع خانواده ها وجود دارد این است که در مواردی زن یا مرد دچار خطا می شود. به عنوان مثال مرد خانواده در خانه را باز می گذارد و یا کلید خانه را گم می کند. زن خانه نیز بر اثر اشتغال به کاری غدایش می سوزد و امثال اینها. وقتی که اشتباهی از سوی زن یا مرد در محیط خانوادگی روی می دهد، فردی که دچار اشتباه شده سعی می کند خود را از اشتباه و خطا برکنار دارد و بر عکس طرف مقابل می کوشد خطا و اشتباه او را آشکار کند. بدیهی است که بگو مگوها و درگیریها از همین جا آغاز می شود و صفا و صمیمیت خانوادگی را خدشه دار کرده، در صورت استمرار دشمنی و کینه توزی جایگزین آن می گردد.

مشاجره های لفظی بین زن و مرد، گاه در ارتباط با امور بسیار جزئی و کوچک روی می دهد و در عوض اساسی ترین و ضروری ترین واقعیت زندگی خانوادگی یعنی صمیمیت و صفا لطمه می بیند. با توجه به این نکته نباید تحقق درگیریها را خیلی ساده و پیش پا افتاده تلقی کرد، بلکه با همه وجود باید از ظهور و بروز آنها جلوگیری به عمل آورد. زنان و مردان باید توجه داشته باشند که ارتکاب خطا امری اجتناب ناپذیر است و هر قدر افراد در انجام امور دقیق باشند باز هم انسانها دچار اشتباه و خطا می شوند.

البته منظور این نیست که خطا و اشتباه دیگران را مجوزی برای اشتباه کاری خود قرار دهیم، بلکه هدف این است که وقتی انسانها دچار اشتباه می شوند، بیهوده تلاش نکنند تا خود را بی تقصیر جلوه دهند و از ارتکاب خطا مبرا نمایند.

چیزی که بگو و مگوها را دامن می زند و خشم و غضب را سبب می شود، ارتکاب خطا و اشتباه نیست، بلکه آنچه که آدمی را خشمگین می کند سعی و اهتمام افراد در پنهان کردن خطاهاست. بنابراین زن یا مرد پس از ارتکاب خطا، باید با کمال صراحت به ارتکاب جرم اقرار کند و از طرف مقابل عذرخواهی کنند. با انجام این کار صفا و صمیمیت خانوادگی خدشه دار نخواهد شد.

متأسفانه بررسی مشکلات خانوادگی حاکی از این است که در بسیاری از خانواده ها شهامت اخلاقی وجود ندارد و شخص خطاکار به جای اعتراف به خطا با الهام از روش نقص افکنی می کوشد گناه و اشتباه خود را متوجه دیگران کند. در برابر این عده در برخی از خانواده ها زنان و مردان با کمال شهامت به خطای خود اعتراف می کنند و از افراد پوزش می طلبند. اساسی ترین نکته تربیتی این گونه اعترافات این است که دیگران نیز می آموزند در موارد خطا و اشتباه به خطای خود اقرار کنند و از جدال و مرء خودداری ورزند.

با توجه به مطالب ذکر شده بهترین روشی که در محیط خانواده باید حاکم باشد این است که افراد خطا کار بلافاصله به اشتباه خود اعتراف کنند و از دیگران پوزش بخواهند. با اتخاذ این روش عاقلانه صفا و صمیمیت خانوادگی خدشه دار نمی شود و زن و مرد با یکدیگر صمیمی و یکدل خواهند بود. اما با کمال تأسف باید اعتراف کرد که در برخی از خانواده ها بر اثر کله شقیها محیط خانوادگی

به جهنمی سوزان تبدیل می شود و اولین قربانیان این جهنم سوزان کودکان هستند.

نکته دقیقی که همه خانواده ها باید به آن توجه داشته باشند این است که وقتی فردی به خطای خود اعتراف می کند، طرف مقابل به جای اظهار کلماتی تحقیر کننده و کوبنده، باید عذر شخص خطاکار را پذیرا گردد.

یکی از صفات بارز پیامبر اسلام روحیه عذرپذیری بود، یعنی هرگاه کسی از ایشان عذرخواهی می کرد پوزش او را می پذیرفت. در نتیجه زنان و مردان با رعایت دقت باید سعی کنند از خطا و اشتباه پرهیز نمایند تا در پرتو آن مجبور به عذرخواهی نشوند. چراکه همواره پیشگیری بهتر از درمان است.

نکته دوم اینکه همه فلاسفه در طی هزاران سال کوشیده اند قوانینی برای روابط انسانی وضع کنند و حاصل تفکرات آنان در این باره فقط يك اصل بوده است که همه انبیا الهی نیز آن را تایید نموده اند و آن این است که نسبت به دیگران همان طور سلوک و رفتار کنیم که دوست داریم دیگران با ما رفتار نمایند. بنابر این همان طور که دوست داریم وقتی دیگران مرتکب خطا و اشتباه می شوند با شهامت به خطای خود اعتراف کنند، ما هم اگر در مواردی خطا کردیم با صراحت به اشتباه خود اقرار نماییم و ایمان داشته باشیم که اعتراف به خطا علاوه بر اینکه آدمی را کوچک و خوار نمی کند، بلکه به او شرف و عزت هم می بخشد.